

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 6 квітня 1985 року

№ 42 (3549).

Ціна 2 коп.

КОМСОМОЛЬЦЮ! СТАНЬ НА ПЕРЕДНІЙ КРАЙ БОРОТЬБИ

ЗА ВРОЖАЙ - 85!

Щасливим був минулий рік для членів комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню кукурудзи, в якій працює Олександр Щербина. По 79,8 центнера зерна качинистого з гектара отримали молоді кукурудзівники. Це дозволило КМК ланки посісти третє місце в обласному змаганні кукурудзівників КМК.

Нині ж, отримавши новенького трактора Т-150, комсомолец О. Щербина боронить площі під багаторічні трави, і трудиться старанно, сумлінно, з настроєм.

На знімку: бригадир тракторної бригади № 3 Михайло Миколайович ГРИЦАЄНКО з Олександром ЩЕРБИНОЮ.

Фото В. ГРИБА.

Добровеличківський район.

ВПЕРШЕ НА ВИДУ

у поля і в людей працюватиме
механізатор колгоспу
імені Дзержинського Устинівського
району Сергій Чуприн.

Що й не кажіть, довго не вималювалися прикмети зримої присутності весни. Аж ось пригріло сонечко і снігової ковдри як і не було. Настає час виходити у поле механізаторам.

Найбільше, звичайно, хвилюються ті, хто вперше — вдруге починає хліборобську весну. Я — з таких. І хвилююсь не тому, що щось упущено під час ремонтних робіт. Тут усе гаразд: люди попрацювали на совість, підготували техніку вчасно і високоякісно. А все ж хвилююся, бо весною хлібороб у всіх на виду. І за майбутній урожай у першу чергу він відповідає.

Щодо особистості хліборобської біографії, то вона в мене найкоротша серед товаришів по тракторній бригаді. Лише в минулому році закінчив Інгульське СПТУ. Восени вступив попрацювати на оранні ґрунту під цукрові та кормові буряки. На рахунок лише 160 оброблених гектарів.

Вони були частиною моєї особистості, початком моєї біографії. Трудової, хліборобської. Першими привітали мене керівник КМК Олександр Гром та групкомсорг Олександр Нужикий: «Вважай свій перший екзаме́н витримав на п'ятірку!». Лише кілька слів та дружній потиск рук. І наче з цього моменту до мене прийшло друге дихання.

Працював на ремонті техніки, допомагав тваринникам, вивозив добрива на поля. Зимове навчання по курсу агротехобучу збагатило мої теоретичні знання. Вони в поєднанні з передовими методами роботи кращих КМК тракторних бригад області та республіки надихають нас сьогодні на повне звершення і допоможуть нам у завершальному році п'ятирічки добитися нових успіхів у підвищенні врожайності зернових і технічних культур. Таке бажання мають Володимир Чуб, Во-

димир Молдовану, Іван Гарабаржю. Цієї весни вони другий раз у житті будуть сіяти хліб.

На останніх комсомольських зборах плени нашого КМК вирішили так: за два дні закрити вологу і за три дні повністю відсіяти. А в день Ленінського комуністичного суботника працювати з такою продуктивністю, щоб виконати змінні норми не менш, як на 130—150 процентів і тільки при високій якості робіт. Чимало молодих механізаторів працюватимуть на зеконномленому пальному. Наші «прожектористи» Людмила Панькова, Петро Свєстратенко, Алла Ковальчук на чолі з секретарем комсомольської організації колгоспу Надією Зінченко будуть не тільки брати особисту участь у святі праці, а й висвітлюватимуть хід соціалістичного змагання, в якому кожному з нас, як і мені, хочеться бути першим.

Весна — сигнал хліборобові до дії. І я готовий до боротьби за врожай. На це надихає мене визнання особистої причетності до важливої справи вирощування хліба, довіря і підтримка старших товаришів.

С. ЧУПРИН,
механізатор колгоспу
імені Дзержинського.
Устинівський район.

МОЛОДЦІ хлопці... От молодці, — такими були перші слова голови колгоспу Олександра Вікторовича Максименка після закінчення в школі економічного навчання та професійної майстерності.

Це — про Володимира Кушнірова, Юрія Ермолаєва, Миколу Мороза, інших комсомольців. Молодих механізаторів, яким в першу чергу треба завдячувати за ініціативу шефства над вирощуванням озимої пшениці за інтенсивною технологією. Комсомольські збори господарства схвалили цю пропозицію.

Озимий клин у господарстві займає 500 гектарів. 100 з них — комсомольські. Не так і багато, скажете. Може й так зате привабливе око інша цифра — 55. Саме стільки центнерів пшениці з «інтенсивного» гектара вирішили зібрати комсомольці. Цю ініціативу підтримало бюро райкому ЛКСМ України.

Орієнтир на високий показник у колгоспі добре продуманий, зважені всі можливості. Отже, суворе додержання всіх технологічних норм і строків проведення заходів інтенсивного методу — головна запорука успіху. Щоправда і тут своє «але»...

Розповідає головний агроном колгоспу Ю. Г. Ремигайло:

— Ми вперше вирощуємо озимі за інтенсивною

технологією. Тож права на якісь «експерименти по ходу» не маємо ніякого. Адже в основу цієї технології покладені добре продумані вченими і перевірені на практиці деякими господарствами країни інтенсивні фактори, що забезпечують реалізацію потенційних можливостей сучасних сортів озимої пшениці. Ця технологія вимагає: розмі-

неннями весняного сонця... Потім продовжив:

— Робота на землі — тож творчість! Ми вирощуємо озиму за методом закарпатських механізаторів. А там, у Закарпатті, інші ґрунти, інші кліматичні умови. Тож набувши досвіду цього року, певно, щось змінимо в технології, якщо цього вимагатимуть обставини. Що — покаже час...

ЗЕМЛЮ ПОВАЖАЙ—

щення високоінтенсивних сортів по чорних та зайнятих парах, повне, підкреслюю, повне забезпечення елементами живлення на запланований урожай, проведення в оптимальні строки сівби (з цим ми вже успішно впоралися), застосування триразового азотного підживлення по етапах розвитку пшениці та високо-ефективних пестицидів при обробці насіння і рослин протягом усього періоду вегетації. Згідно технології ми передбачили агрозаходи, які попереджують захворювання та забрудненість шкідниками озимих...

Юрій Григорович стояв біля схеми інтенсивної технології вирощування озимої пшениці, а погляд його був спрямований за вікно, туди, де посіви нудили легенний вітерець і соковита зелень перламутром виграла під про-

Агроном першого відділу, того самого, де народилася ініціатива, молодий комуніст Іван Шека занепокоєно поглядає в небо.

— Нам літака пошвидше з району дали б! Так виходить, що по мерзлоталому ґрунту агрегатами живлення не проведеш: щоб зі свого боку підготуватися до сільськогосподарської кампанії повністю. Це підтвердив і керуючий відділом комсомольців Вадим Васильович Калініченко.

— Задоволений колективом тракторної бригади Молодці, хлопці! Добре пам'ятають правило, за яким уже кілька років

живуть петрівські механізатори: техніку на лінійку готовності — одразу по закінченні сільськогосподарських робіт. Важко й виділити когось. Та, думаю, не образяться на мене, якщо відзначу Володю Кушнірова, Мишка Гудовича, Сашка Старого, Миколу Мороза. У них все готово до весняно-польових робіт. А у Володі Кушнірова, як і личить

нінчується робочий день. Поглядом дбайливого господаря щодня оцінює він посіви. І сьогодні — теж. Дивлячись услід сонцю, що зникало за небокраєм, раптом:

Поміно дед
оставив ручни плуга,
говорил нам
(градом пот с лица):
— Можна обвести
вкруг пальца друга,
изловчипишсь
— можна и отца,
можно обмануть
свою невесту
п жену, и мать,
козь пет стыда,
землю же — да булет
нам известно —
землю не обманеш
никогда!

них господарствах. Яскравий приклад тому — колгосп імені Карла Маркса.

— ... Ось, дивіться, — В. Мизін простягає папірець — довідку, — у районі 7635 гектарів озимої пшениці, яка буде вирощуватися інтенсивним методом. І 6185 з них — комсомольські! Створено 36 ланок, на озимих полях трудитимуться близько 400 молодих механізаторів, з них 220 — комсомольці. Радують і соці-

В ІНІЦІАТОРІВ ЗМАГАННЯ

МАТИМЕШ УРОЖАЙ!

кращому молодому механізатору області, давно готовий комбайн СК-6, Вітім, і інші зернозбиральні комбайни ось-ось будуть повністю підготовлені.

Звідки така старанність? Думаю, що кращі традиції бригади прищеплюють наші досвідчені механізатори. Серед них — сам бригадир П. С. Кушніров, батько Володі, а також трактористи А. В. Гапоненко, В. К. Захера, помічник бригадира І. О. Шарата.

... Комсомольське поле озимої хати Володимира Кушнірова розділяє сільська дорога і неширока лісосмуга. Сотні гектарів озимої сорти «южная зоря» і «одеська наплинова» знаходяться під надійним наглядом і тоді, коли за-

вираз невимовної серйозності можна було прочитати на обличчі Володі: згідливо кивав головою Іван Шека: «Так, так, не обдуриш...» І знову небайдужі рядки поета Сергія Вікулова з уст Кушнірова: ... Наворони — хоть есть она не просит, дай ей.

что положено сполна
чистоганом —
золотом колосьев
выплатит
задолженность она!
* * *

У райкомі комсомолу розмовляю із завідувачим відділом комсомольських організацій Віктором Мизінім. Він зосереджено перекладає папери і че приховує задоволення:

— Радую те, що починання народжуються не тільки в традиційно силь-

лістичні зобов'язання — у середньому приблизно 46 центнерів з гектара. Такі ж високі, як і в петрівських механізаторів, намітки — 55 центнерів з гектара — і в молодих хліборобів колгоспу імені Калініна.

Ініціатива хороша, і дотримати слова молоді допоможе райком. Усі замовлення комсомольців щодо техніки і добрив передані в райсільгосптехніку та райсільгоспхімію і тримаються на контролі.

А. БЕЗТАКА,
спецкор «Молодого
комуніста».
Новоукраїнський район.

«ЯК ДБАЄШ, ТАК І МАЄШ»

На матеріалі рейду під таким заголовком (див. «Молодий комунар» від 12 лютого н.р.) надіслав відповідь начальник Маловисківського районного управління сільського господарства В. М. МОРОЗ. Він повідомив, що газетна публікація обговорена на засіданні технічної ради управління сільського господарства, на якій були присутні директор та спеціалісти радгоспу «Ташлицький».

Критику визнано правильною. Директор радгоспу «Ташлицький» В. В. Хіщенку вказано на безвідповідальне ставлення дирекції до підготовки ферм для проведення зимівлі і зобов'язано в найкоротші строки провести поточний ремонт приміщень і механізмів, створити нормальні побутові умови для працівників. Хід виконання прийнятого рішення взято під контроль.

КОР.: Анато́лію Лук'яновичу, нашу розмову, мабуть, варто було б почати з цифр і вашого коментаря до них...

А. Л.: Згоден. Отже... За рахунок усіх джерел фінансування і будівництва усіма способами в цьому році в селах області заплановано побудувати 4500 одноповерхових будинків з присадибними ділянками. Одряду скажу, що такої кількості житлових будинків в області ще не будувалося. Одночасно

знаходяться в стадії будівництва, 2 уже здано в експлуатацію обміжкогоспбудом. Не дуже втішно поки що, але ж немає причин і для відчаю — зараз весна, потім літо. Причтій і безперерійній орга.

ків. Як тут бути зі строками? **А. Л.:** Зрозуміло, окрім якихось об'єктивних причин індивідуальним забудовникам можуть перешкоджати ще й суб'єктивні. Але коли розпочинає-

вом будівництво на селі сьогодні — зелену вулицю.

КОР.: Тоді розвійте сумніви і щодо складностей з тими об'єктами, які будуватимуться господарчим способом. Адже зараз у перебудову включено, як ви самі висловились, безперспективні села?

А. Л.: Звичайно, не всі сьогодні мають змогу вести будівництво господарчим способом. Але банк надасть їм для цього кредити. Зрозуміло, що багатьом господарствам потрібні кадри. Коли забудуємо «вимираючі» села, підведемо дороги, люди потягнуться туди. Такі приклади уже відомі: Веселівка, Суботні Знам'янського району. Як тільки почали виростати там струнки кварталів нових котеджів, люди з міста стали повертатися назад. І зараз там кадрова проблема вирішена. Це ж саме можна сказати про Тренівку, Суботні Знам'янського району. Надлак — Новоархангельського, Комішувате — Новоукраїнського району...

КОР.: Ось ви згадали Суботні. У цьому селі я була не один раз. Навіть проїжджаючи через нього (а знаходиться воно на трасі), зрозумію, що тут міцне прибуткове господарство і добрий господар у ньому. Охайні вулиці, заасфальтовані дороги, тротуари, майданчики, акуратні присадибні ділянки. Але, як на мене, воно дещо невизначене в естетичному плані — абсолютно однакові будинки, вулиці...

А. Л.: ...І щоб якось відрізнити свою оселю від сусідової, Петро фарбує свій будинок у якийсь «пазвничайний» колір, а Іван майструє чудернацькі наліпки. Усе правильно. Там,

Ви помітили, як часто сьогодні зустрічаються в наших селах вулиці з назвою «Молодіжна»? Що це, примха моди? Скупість фантазії? Ні! Швидше — символ. Село — для молоді. Це девіз сьогоднішнього дня. Забезпечення спеціалістів, молодих колгоспників житлом — половина вирішення кадрової проблеми на селі. Тож, зрозуміло, новозбудовані сільські вулиці сьогодні

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

«А У СЕЛАХ, У ВЕСЕЛИХ...»

буде перебудовуватись 38 сіл. І ось зараз у кожному вже підібрані ділянки під забудову цілих кварталів на 30—50 будиноків з благоустроєм присадибної території.

Із загальної кількості підпрядним способом (силами обміжкогоспбуду і тресту «Кіровоградськбуд») заплановано побудувати 2500 житлових будинків, індивідуальним забудовникам — 1500, господарським способом — 500.

Ну, і, мабуть, важливо сказати як практично вирішуються ті питання сьогодні? Для 15 із 38 сіл розроблено проекти забудови, для 7-ми є робочі проекти, і тільки одному поки що — Буквар Олександрівського району — видані креслення. Документацію на 1200 будинків отримали і будівельники. Так що фронт робіт уже є.

Зовлікає трест «Кіровоградськбуд», який ще не приступив до будівництва своїх об'єктів, 102 будинки

■ годні заселяють у першу чергу молоді, ті, на кого покладе надія господарство. А якщо живуть тут молоді, то й вулиця — Молодіжна.

Перебудова сіл області сьогодні — одне з основних завдань. З початку одинадцятиріччя в колгоспах і радгоспах області введено в експлуатацію понад 450 тисяч квадратних метрів житла. Однак забезпечення сільських трудящих житлом усе ще залишається проблемою.

З метою додаткового залучення і закріплення кадрів у колгоспах і радгоспах області, створення в них стабільних трудових колективів, розвитку сіл області бюро обкому Компартії України і виконком обласної Ради народних депутатів у цьому році прийняли постанову про подальше збільшення об'ємів будівництва житла в колгоспах і радгоспах області.

Про те, якою бачиться перспектива сіл Кіровоградщини ми попросили сьогодні розповісти начальника відділу у справах будівництва і архітектури обласного обкому Анато́лія Лук'яновича ГУБЕНКА.

нізації праці, будинок під ключ будується в тримісячний строк. А якщо одночасно зводиться сто будинків, двісті... Словом, завдання хоч складні і відповідальні, проте реальні.

КОР.: Реальні, якщо буде підпрядчик. Але ж 1500 — така планова цифра для індивідуальних забудовни-

тсь перебудова у таких масштабах, то мають бути передбачені і вони. Сьогодні кожен індивідуальний забудовник повинен стояти на обліку у райвиконкомі. Забезпечення будівельними матеріалами, контроль за кожним таким будівництвом будуть вести райвиконкоми. Сло-

МИ —
ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

Діти різних народів

НЕЩОДАВНО у Кіровограді, в залі гуртожитку інституту сільськогосподарського машинобудування відбувся незвичайний вечір. На кілька годин невеличка зала перетворилася на місце, де зібралися однодумці — ті, хто прагне миру і дружби на планеті. А приводом для зустрічі стала підготовка до святкування 14-ї річниці проголошення Народної Республіки Бангладеш.

Представники різних рас, націй і народностей — викладачі, студенти, які навчаються у вузах Кіровограда, говорили на різних мовах. Але, коли йдеться про спільне, світле для всіх майбутнє, то при бажанні завжди можна порозумітися.

Слово для виступу було надано студенту Народної Республіки Бангладеш Бісвасу Парімалу Чандра. Він схвилювано розповів про історію боротьби свого народу за свободу і незалежність, соціальний і національний прогрес. Комуністична партія і прогресивні сили, студентська організація республіки виступають за скасування військового стану, забезпечення демократичних прав і свобод, за переклад влади до виборчих представників народу, за здійснення соціально-економічних перетворень в інтересах народу. Програма Компартії Республіки Бангладеш схвалена її III з'їздом у квітні 1980 року, ви-

магає довести до кінця національно-демократичну революцію і забезпечити її переростання у революцію соціалістичну. Студент відзначив, що у найважчий час його країні допомагає Радянський Союз.

Зараз в Бангладеш працює понад 600 молодих фахівців, які одержали освіту в СРСР. Вони беруть активну участь у політичному житті країни, захищають інтереси народу.

Свій виступ Бісвас Парімал Чандра закінчив так:

— У житті нашого народу ще багато труднощів і нерозв'язаних проблем. Тому Бангладеш потрібен мир не тільки у країні, але й у всьому світі. Наше минуле було трагічним, сучасне важким, але майбутнє буде світлим і прекрасним. Ми за це боремось.

З АСТУПНИК декана по роботі з іноземними студентами Н. П. Мамоніна оголосила наказ ректора інституту про нагородження почесною грамотою студентів Республіки Бангладеш Бісваса Парімала Чандра і Бісваса Суніла Чандра за відмінні успіхи у навчанні та активну участь у громадському житті інституту.

Солідарність з боротьбою трудящих Бангладеш, готовність всіляко підтримати їх справедливу боротьбу висловили студенти з Монголії, Лаосу, Кампучії, Ефіопії, Афганістану, Мадягаскару, Таїланду, Ірану, Куби, В'єтнаму.

Того вечора в залі лунали вірші про Леніна, пісні студентів із Монголії, Афганістану, Куби. А потім спільні танці і знову пісні... Всі присутні внесли із вечора дружби одне переконання: немає тої сили, яка б завдала прагненню молоді планети до нового життя.

Л. ГЛАЗОВ,
голова науково-методичної ради по пропаганді суспільно-політичних знань обласної організації Товариства «Знання».

ГАРМОНІЯ СТЕПОВОГО НЕБА

(Продовження. Поч. в № 41 за 4 квітня ц.р.)

Іх майстерня в приміщенні одного з будинків у центрі міста. Два великих загратованих вікна з самого рання збирають світло й посилають сюди, на підлогу, на стелажі з книгами, на жовтавий, великий, навшир усієї кімнати-майстерні, ткацький верстат, плід довголітніх шукань технології виготовлення, талановитих рук художника-монументаліста Анато́лія Пунгіна, живописця, званого в краю майстра настінного розпису, вітражів, чоловіка Емілії.

Коли цей темнорусавий, з орлиним поглядом, сивоок відчинив двері, найборше мене обдало здивуванням: ну, кого не бачив, з ким не розмовляв, стояв близько, — усі з очима кольору неба. Увійшовши до них, так і сказав: «А ви, напевне, дуже щасливе подружжя, бо обидвоє носите в очах по пелюстці неба?». І тут же почав роздивлятися верстат, що нічим не схожий на бачені не раз в гуцульській стороні, на яких тчуть знамениті космацькі та яворівські килими, ліжники, напільні доріжки.

І хоча Анато́лій чоловік говіркий, балакучий за дружини, все ж дав їй можливість, так би мовити, на самовисповідання, а сам тільки вставляв де-не-де слово-уточнення.

«Я знаю, кожного цікавить знати (та й мені б це не було байдуже), коли і з чого, власне, почала ткати гобелени. Звичайно, мені воно — як вчора прийшло, наче якое і несподівано, та понад десяток років злетіло... Може, першим поштовхом до серйозного зацікавлення ткацтвом були розповіді старенького нашого діда (а йому невдовзі дев'яностий рік) Хрисанфа Арсенійовича, що кохався замолоду у ткацтві (у нього й понині висить килимок, зроблений наприкінці минулого сторіччя). Потім, коли з Толею вчилися на живописному відділенні Одеського художнього училища, захопилися історією гобелену, багато читали, переглядали спеціальні вітчизняні й зарубіжні журнали, відвідували виставки. Словом, не мали спокою. Десь, пригадується мені, в журналі «Декоративне мистецтво» побачили гравюру: сидить чоловік і тче. Може, якое і смішно, та цей своєрідний малюнок конкретно нашою думку пробудувати свої сили саме у ткацтві. Наткнулися на цілу в'язку проблем: важко з матеріалом. Їх лямало, шерстяні нитки (льон іде на основу), але не тих кольорів, що хочеться. Якое слабо пов'язуються можливості гобелену з архітектурними завданнями будівель. Гобелен — це не просто якась деталь інтер'єру, якої може і не бути; його художнє, декора-

тивне використання повинно бути запрограмоване в тій чи іншій громадській будівлі так само, як вікна, двері, підлога... Гобелени — дорогі речі, і хочеться, щоб вони не просто висіли десь там на стінах, а «співали» всіма своїми барвами й відтінками... Коли тчеш, (а бувало, й по чотири і більше місяців ми не виходили з майстерні), то перед тим надивившись в альбомах на шедеври Тетяни Пати, Катерини Білокур, Параски Хоми, Марії Приймаченко — на дивні малюнки квітів — і ніби відкриваєшся од цього світу, переносишся і думками, і серцем — усім своїм еством у світ тієї теми, у якій живеш, зобов'язана жити тижнями, місяцями... Гобелен — не живописна картина, на якій автор завжди може щось підправити, щось відновити, зовсім переробити, якщо і далі гнітить невдоволення. А тут! Виправити нічого не можна, більше то-

го, довгий процес вимагає від тебе відповідного настрою, треба тримати в уяві, у пам'яті образну систему, яка на ескізі на картоні в натуральну величину ніколи не тотожна з тією, що буде відтворена у матеріалі. Та ще й таке: виткала частину, змотала на вал, тобто, сама свідомо закрила перед очима зроблене і зможеш зобачити лише вкінці, іноді аж за півроку... Коли знімаєш готову річ, перед тобою пустий верстат, на ньому натягнуто, як білі струни основу. Аж майстерня стає більшою, здається пустою... Ткацтво та ще й не просто собі таке, що має в основі геометричний орнамент, три — чотири кольори, а гобеленно, де грають — променяться десятки кольорів, тонів, напівтонів, де часто потрібне історично точне відтворення документальних реалій, постатей, вимагає, аби багато в чому відмовити собі. Хочеться і поезію почитати, і художній фільм подивитися, а тут якраз надходить думка, з'являються варіанти ескізів — і тоді наче до купи зводимо, дошукуємо найкращого...

Володимир КАЧАН.

(Далі буде).

Рівняння—на прапори Перемоги

На таку тему сьогодні відбудеться відкритий уроч муніципальний, який проводить у Вільшанці редакція газети «Молодий комунар», обласний штаб походу комсомольців і молоді «Шляхами слави батьків», райком комсомолу. В музичній вітальні зберуться колишні

фронтовики, воїни, які виконували свій міжнародний обов'язок в Афганістані, учасники Всесоюзної експедиції «Літопис Великої Вітчизняної», молоді гвардійці п'ятиріччя, що відзначилися під час Вихти пам'яті, присвяченої 40-річчю Великої Перемоги.

КЛУБ ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

Є поле Миколи Арнаути

Ім'я комсомольця-підпільника Миколи Арнаути знає кожен у селі Дорожнічці. Коли запродаєць видав його, фашисти схопили хлопця. Жорстоко катували, допитували. Але юнак не видав своїх бойових товаришів. І тоді кати вкинули його в яму, присипали землею. Всі дорожнічці знали, що хлопця поховали живцем.

На минулорічних звітно-виборчих комсомольських зборах, коли зайшла розмова про участь юнаків і дівчат в ударній Вихті пам'яті, присвяченій 40-річчю Великої Перемоги, молодий механізатор Юрій Бабій запропонував:

Назвемо одне поле його іменем. Те, що засіяли пшеницею. Зарахуємо у свою ланку Миколу Арнауту. Працюватимемо за себе і за нього.

156-гектарний клін озимини. Смарагдовий, освітлений щедрим весняним сонцем. Біля степової дороги табличка з написом: «Поле комсомольця-підпільника Миколи Арнаути. Ланка грунтокомсорга Юрія Бабія зобов'язується виростити і зібрати тут з кожного гектара по 35 центнерів озимої пшениці».

Посіви доглядали, підживляли добривами. Юрій Бабій разом з товаришами вже тепер, весною, старанно готує до життя збиральну техніку. Щоб зібрати щедрий урожай на Арнаутівому полі.

О. ЯНЧЕНКО,

секретар комітету комсомолу колгоспу імені Леніна.

Льотчику винищувачу Олексію Артамонову було двадцять п'ять літ, коли в липні 1941-го над селом Тарасівкою Новоархангельського району він потаранив ворожого бомбардувальника. Поховали його в селі Чистополлі Вільшанського району. 27 березня 1942 року О. О. Артамонову було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Родом він з села Шейні Вологодської області.

Гвардії старший лейтенант Леонід Балицький з села Бузинковатого. Перед війною працював вчителем. Танкіст. Особливо відзначився в боях за визволення Києва. Балицький одним із перших увірвався своїм танком у Святошино, знищив близько 150 гітлерівців, три міномети, три гармати, дві автомашини. У штаб корпусу з ворожого тилу повернувся з важливим донесенням, виконавши завдання командувача. 10 січня 1944 року удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Гвардії старший лейтенант Андрій Грязнов загинув в бою під селом Калмазовим. А зірку Героя вітряному бою з 16 воро-

ГЕРОІВ НАШИХ ІМЕНА

отримав за бої на Дніпровському плацдармі в 1943-му. Тоді розвідник Грязнов доставив командування цінні розвіддані і взяв кількох «язиків». Родом комуніст А. В. Грязнов з села Тищенкового Ставропольського краю.

Онуфрій Максимович Луценко — наш земляк, з села Сухого Ташлика. Під час Орловсько-Курської, Умансько-Ботошанської операції командував полком. Особливо відзначився на Яссо-Кишинівському напрямі, де підрозділи радянських воїнів під командуванням полковника Луценка знищили велике вороже угруповання. 13 вересня 1944 року був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Герой Радянського Союзу Михайло Захарович Телешевський загинув у повстанні в бою з 16 воро-

жими «хейнкелями» і «мессершмідами» 7 травня 1943 року. Брав участь у боях під Сталінградом, на Кубані, в Прибалтиці, на Україні. Особисто збив дванадцять ворожих літаків.

Капітан М. З. Телешевський родом з села Вовчої Балки Вільшанського району.

Герой Радянського Союзу Микола Микитович Топольников цими днями завітав у своє рідне село Калмазове (живе в Підгородній) і зустрівся з учнями місцевої восьмирічки. Розповів їм, як до війни служив на Чорноморському флоті. А коли почалась Велика Вітчизняна, він був командиром мінометного взводу, брав участь в боях під Одесою, Новоросійськом, у Криму. Разом з десантниками лейтенант Топольников висаджувався в районі Тамані, на Ельтигені. За мужність і відвагу під час проведення цих операцій удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

На знімку: М. М. Топольников з червоними слідопитами Калмазівської восьмирічки.

Фото М. ПРИЧИНІНА.

ОПЕРАЦІЯ «ПАМ'ЯТЬ»

Червоні зірки засіяли на будинках жителів Посипівки. Вони з'явилися тут після операції, котру проводили юні слідопити місцевої восьмирічки. А називається вона «Зірки слави». Оселі всіх учасників Великої Вітчизняної війни, солдатських вдов, матерів, котрі не дочекались синів з фронту, були помічені цими величними символами.

Під свою опіку тимурівці взяли одиноких і престарілих людей. Кілька разів на тиждень сповнюються гамором, сміхом домівки солдатських вдов М. І. Рябенкої, М. М. Костенко. З особливою привітністю зустрічає дорогих гостей М. М. Цюпка, два сини якої полягли на полях жорстоких битв з німецько-фашистськими загарами. Справ для школярів завжди вистає. Наймолодші вирушають до магазину із списком необхідних продуктів, які треба купити. Старші наводять порядок на обійсті, займаються городництвом, дбають про паливо.

Червоні слідопити вирішили розшукати родинні воїнів, котрі загинули, визволяючи їхнє село від окупантів. Сотні листів, написаних акуратним учнівським почерком, полетіли у різні куточки країни. Писали на давні, домашні адреси. Листи деякі поверталися із написами: «Адресат вибув». Тоді відправляли запити в довідковий бюро міст, сілради.

Те старання увінчалось успіхом: 36 сімей героїв, що полягли за Посипівку, вважають найкращими своїми друзями місцевих школярів. До них приїжджають, діляться своїми радощами, вітають зі святами. Та й хіба може бути інакше, адже слідопити через багато років, коли вже згасла остання надія, допомогли знайти могилу чоловіка І. Погорілії, а батька — трьом її синам. Допомогли знайти місце захоронення рідного брата А. І. Кусяки, А. І. Михайлович — могилу батька.

Міцна дружба з живими героями і вічна шана загиблим — ось як можна коротко охарактеризувати діяльність слідопитів. Вони також підтримують порядок біля пам'ятника воїнам-землякам та могили невідомих солдатів-розвідників, котрі першими увірвалися у Посипівку в березні 1944-го. Ростуть дерева пам'яті біля криниці, що стала братською могилою десяткам мирних жителів, розстріляних фашистами.

Причепність до створення літопису рідного краю пародила у школярів нову ідею: «А давайте розпочнемо операцію «Орден у твоєму домі». І тепер, у блокнотах слідопитів з'являються старанно занотовані сторінки з життя кожного орденоносця.

Клуб слідопитів, що працює при Посипівській восьмирічній школі, відзначає своє десятиріччя. За весь цей час беззмінним його керівником є старша піонервожата школи В. Г. Холявська. З щедрого джерела її фантазії черпають діти завзяття, нові ідеї, творче натхнення і не міліє це джерело, бо живлять його живі творчі сили — любов до своїх вихованців і віра у важливість справ, котрі присвячено життя.

Н. БУЖАН,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

Він розплющує очі і бачить мамину усмішку. Спочатку не повірив. Звідки вона тут? Аж просяне не повідомляти у Віссяники про те, що з ним трапилось. Він не хотів завдавати болю найдорожчій для нього людині. Коли його везли з Афганістану до Києва, Борис сказав капітанові:

— Як стану на ноги, сам напишу. А тепер не треба. У мами хворе серце.

А вже тут, у госпіталі, коли хірурги зробили все можливе і неможливе, коли він уже лежав у палаті, почув тихий голос медсестри:

— Йому потрібна ласка, мамина ласка. І її сердечне слово. Воно більше допоможе, ніж ліки.

...Любов Андріївна дивиться на сина добрими усміхненими очима:

— Ти мовчи, Борику. Ти нічого мені не розповідай. Я все знаю...

Вона може лише уявити ту пекельну мить, коли за переапломом стався вибух і гаряча хвиля підхопила його, мов підстреленого сокола, понесла над ураженням і кинула в безодню. Він, Борис Лисокін, перший помітив душманську міну, знехочивши її, врятувавши товаришів. А сам постраждав.

Вже там, у госпіталі, хірург сказав своїм помічникам:

— У нього неабиякий запас фізичних сил і мужності. Серце міцне і воля незламна. Якщо відчув, що живі руки, значить, ноги теж працюватимуть. Тільки треба дати їм роботу. Тренаж і тренаж. Спочатку для пальців рук. І не треба його залишати на самоті. Самотність гірше смерті...

А йому, Лисокіну, дав одне коротке напуття: — Повір в свої сили, синку! Прийде ще твій день, ти станеш на ноги.

ТВІЙ ДЕНЬ ПРИЙДЕ,

БОРИСЕ!

МУЖНІСТЬ

Самотності він не відчував. Вдень і вночі від нього не відходили лікарі. А це вже ось і мама біля нього.

— Що там, рідненька, у наших Віссяниках? Як там Олег наш з дружиною, справив уже новосілля?

— Тебе чекає, синочку. Жінка відчувала, що сльози ось-ось затмарять її очі, кроплять, обличчя Борисові руки, над якими вона схилилась. Та мати збрала всі сили, згмувала ласкавою посмішкою і його, Бориса.

— Ти не думай про безнадію, дороженький. Хірург сказав, що час візьме своє. Треба вірити... І він повірив. Він повірив у рятуюнок, як побачив на вікнах палати блакитні фіранки і сонячні зайчики на шибках.

А коли вже його привезли в рідне село, коли ранками прокидався і бачив, як збирався на роботу батько, тоді на раз ніби забував, що він зовсім кволий. Пробував підвестись. Батько, усміхнувшись до сина, клав на стілець кухля з холодною криничною водою, наче вірив, що син сам нап'ється. Виходив з хати, взявши з собою теслярські інструменти.

І Борис залишався в кімнаті один. Але то тільки на кілька хвилин. Бо вже на порозі з'являвся Олег, його старший брат.

Розповідав, яка то в нього буде нова хата, де неодмінно він справить Борисове весілля. Годину-другу говорили про сільські новини. І вже мати відчиняла двері. Швидко вприсяду у полі з доочищенням цукрових буряків.

Двері раз-по-раз відчинялись в його хаті. З Вільшанки приїхав другий секретар райкому комсомолу Віталій Троянський. Привіз книги — «Овод», «Як гартувалася сталь». Подарував Борисові еспандер. Поклав на стіл коробку пластиліну — знав, що треба, аби хлопець постійно м'яв його пальцями.

— З тобою у нас буде безперервний зв'язок, — сказав радісно. — Проведемо завтра до хати телефон. І брудіану до обійсти хлопці викладають. Щоб в негоді можна було проїхати автомашиною.

Повернувшись з туристичної поїздки перший секретар райкому комсомолу Галина Шалапко. Одразу — у Віссяники. Привезла тренажери для рук. А мамі Борисовій вручила невеликий пакетик:

— Це в'єтнамський бальзам. З женьшенем. Треба робити розминки і хай Борис п'є по ложці. Це бадьорить, піднімає життєвий тонус.

Потім розповіла про циркового артиста Валентина Дікуля, який кілька років був паралізований. Але безперервний тренаж

вернув його до діяльності. Розповіла і дала Борисові журнал, в якому опубліковано нарис про Валентина.

— Наступного разу вже звиди з вами надвір.

— А там і приїдеш у Вільшанку. Ми вже домовились, що тобі виділять спеціальну автомашину. Ти ж водій завзятий. То зумієш одними руками вирити нею.

МІНУВ ще місяць. Тренажери допомогли Борисові зробити нові рухи руками. А наприкінці березня, коли Лисокін продовжував мужньо атакувати свою кволість, вранці зателефонувала йому Галина Шалапко:

— Як настрій, Борисе?

— Спасибі за бальзам! Вчора ввечері відчув, що оживає нога.

— Цього й треба було чекати. Сказав же хірург: якщо оживуть руки, то станеш і на ноги. То чекай нас. Вже виписали тобі новенькі шоферські права. Привеземо.

— А хлопців теж з собою візьмете?

— Яких?

— Та тих, що до мене прислали на минулому тижні?

— Нікого ми не прислали. Вони самі. Вони ж твої товариші. Вони всі чекають, поки ти сам завітаєш до них.

Сподіваюсь, у травні ти будеш разом з нами на святі.

Анатолій Теофанович, слухаючи синозу розмову, сказав:

— Ти клич їх усіх на недільний день. На свято сіваха. Мати насмажить півня, приготує обід. Бо то ж наші найдорожчі гості — твої друзі, з якими тобі добре.

То чекай їх, Борисе! Чекай! Прийде, настане твій радісний день, до якого ти так мужньо йдеш своїм серцем і світлою надією.

М. ШЕВЧУК.

село Віссяники Вільшанського району.

На знімку: Б. ЛІСОКІН.

Мірошникові Омельку наснилось, що...

...захотілося йому їсти. Не з доброго дива, звичайно, захотілося, а тому, бачте, що обідня пора настала. Далі сниться йому, що застала його ця пора не у рідному місті, а за кілька десятків кілометрів од нього, у Компаніївці. Ніби питається він у людей, де найближча точка громадського харчування, а йому й показують на кафе «Вогник» райкомбінату громадського харчування — ось, мовляв, чоловіче, те, що тобі треба: чим багаті, тим і раді!

Змахнув Омелько з черевиків своїх вуличну піллогу, та й увійшов. І що він думає — одразу ледве не звалив величезного стоса ящиків із пустими пляшками, нагородженими якраз напроти дверей. Воно, звичайно б, можна загальмувати, — та куди там, як підлога брудна й слизка.

Однє Омелько не Омелько був би, аби не зумів обміняти якихось там ящиків, тим більше уві сні. Отож узяв він собі перше та друге, та компот, та івасів з цибулею. Щоправда,

цибулі коло івасів спершу не помітив — так її трошечки накладено. Але — чого тільки уві сні не буває: шойно він наткнувся касирів про порушення порційності блюд, як цибулі одразу побільшало...

Воно було б добре, якби сон у тому ж ключі продовжувався й далі. Але чи то у сні на «Вітряку» є якась не вивчена ще особливість, чи то Омелько такий нещасливий чоловік: сниться йому далі, буцім-то заходить він од каси до зали, а там відкривається таке видовище, що його тільки уві сні й можна уявити. Ніби на підлозі не просто натоптано, але й валиються шматки паперу, сміття, по кутках стоять столи із брудними бокалами, цілком та наполовину пустими пляшками з-під івасів і ще чогось... На столах, правда, більш-менш чисто, зате під столами!

— Еге! — у голос подумав собі Омелько. — Не інакше, як на це кафе сьогодні кимось наслано. А може, у них вішків немає, та швабри нема з чого змити, та води піде взяти?

— Не знаю, чого їм не вистачає, — урвала його голосні думки жвава молодичка, що обідала за сусіднім столиком, — але точно знаю, що тут не тільки сьогодні так робиться...

Як почув це мірошник Омелько — перелякався. А перелякавшись, прокинувся та й давай швидше записувати побачене. Бо, може, то віщій сон був — такий, що його зможе розтлумачити лише директор Компаніївського райкомбінату громадського харчування В. Ф. Дідова?

* * *

...вже робітники виробничого об'єднання «Друкман» і заводу радіовиробів працюють не за скоро-

ченим графіком, як досі. Тепер робочий день другої зміни на «Друкмані» закінчується о пів на першу ночі, а не о 23.35, як раніше. Посприяли цьому працівники АТП 10021 та троллейбусного управління: автобуси і троллейбуси тепер ходять точно за графіком, а не як заманеться. В авто- і троллейбусні парки весь громадський транспорт повертається лише після того, як розвезе всіх робітників і службовців другої зміни. Як повідомили нам начальник АТП 10021 товариш Облаш і начальник ТУ товариш Саприкін, такий стан справ став реальністю після чітко налагодженої виховної роботи в очолюваних ними колективах.

* * *

...наразі в «Універсамі» № 113 можна купити свіжий хліб, м'який, смачний. І допомогли в цьому працівники Кіровоградського управління хлібопекарської промисловості. Це з їхньої ініціативи хліб до магазину завозять тепер вранці, а не ввечеря, як було раніше.

Підкажіть — розсмішіть

В останніх випусках «Вітряка» найбільшу пошту збирає конкурс на найдотепніший підпис до вдатного, але зумисне трохи недомеленого (бо ж без підпису) млива наших фотомельників і мельників-карикатуристів.

Ось що пишуть, приміром, сестри Оксана та Наталія Касян з Компаніївки: «Ми уважно перечитуємо всю газету, та найдужче чекаємо того «Молодого комунара», в якому «Вітряк». Дівчатка прислали свій підпис до малюнка мельника — карикатуриста Володимира Гордійченка («МК» за 9 лютого) — «Кому що, а бабусям — гроші».

Ольга Хоменко з Олександрії для підпису згадала слова з відомого вірша поета «Красиве і корисне». Але вірш для позиченої назви написала сама. Можна було б його й надрукувати, але він трохи задовгий, а для нашої конкурсної рубрики відводиться вкрай мало місця.

А ось ще один колективний лист — від працівників дитячого садка № 30 обласного центру. Наводимо найсмішніші підписи: «Що

подарувати дружині 8 Березня — питання дуже суперечливе» (автор — О. Ткачова), «І хто його знає — котра з них програв...» (С. Лев), «Суперники — в різних вагових категоріях» (Т. Смородіна).

Два підписи пропонують наш постійний читач і автор Олександр Рябошапка, зі Знаменки: «Тобі половина й мені половина...» та «Пізні квіти і ранні вінічки».

І насамкінець підказки карикатуристів від наймодіших учасників конкурсу: семикласниця Людмила Ткачова з Олександрії

(«Подарунок на вибір: якщо ви полюбили і якщо вас розлюбили») і Валентина Завадської із Світловодського району («Городские цветы...») та восьмикласниця Любові Соколюк з Гайворона («Зацвітем до понеділка»).

Думаємо, що малюнок без назви (поки-що без назви) мельника-карикатуриста Дмитра Безуглова також знайде дотепників, які придумують до нього смішний підпис. Тож чекаємо вашого смішного млива, учасники найпопулярнішої рубрики «Вітряк», яку ми віднині називатимемо «Підкажіть — розсмішіть».

Мірошник ОМЕЛЬКО.

З МІШКА ГУМОРЕСОК

БУЛЬКА

— Грошенят ми наклали, — кажуть батько й мати. — Будем тебе, любо доню, заміж віддавати. Шукай собі чоловіка, як не маєш досі. Тепер знайти чоловіка, що стручка в горосі. Тільки моргни, танцюючи, та запишай губи... Він до тебе і прилипне, мов реп'ях до шуби. А ти довго не розглядай його стан чи вроду, Та мерщій вежи до загсу, якщо дає згоду. Ну, а коли передшлюбну подасте заяву. Стут і ми підключимось активно в цю справу. Розцяцуєм твоє плаття, щоб спілоло очі, Щоб сусіди від заздрості не спали три ночі. Запросимо на весілля чоловік зо двісті. Нехай про нас поговорять у цілому місті! Ото їхали до загсу з дому від Левади. Аж три «Волги», сім «Москвичів» і чотири «Лади»... Порадою батьків своїх дочка скористалась — Через місяць з нареченим у загсі розписалась. Дві доби у ресторані гриміло весілля. Потім іще днів чотири пили на похмілля. Танцювали, веселились в димнім перегарі... Молодята ж тільки тиждень прожили у парі. Обійшлась батькам п'ять тисяч та масштабна гулька, Що зібрали за сім років — лопнула, як булька.

Петро СИВОЛАП.

Для завсідників «Вітряка» співає відомий тенор Рябо. (З архіву мірошника Клацкіна).

УСМІШКИ

ПОГАНО ІСТЬ

— Мамо, — сні показує на літеру «і», — а ця буква чого така худенька? Погано їсть?

ЧИТАЛЬНИЙ

— А як називається цей палець? — Вказівний. — Ні, мамо, «читальний»!

У П'ЯТЬ РОКІВ

— Ні, мамо, не буду я ще женитися. Рапо. Зараз я один тебе не слухаю, а оженюсь, то удвох не слухатимемось... Хай років у п'ять...

УДВОХ ЛЕГШЕ

— І чого це Ярослава третій день у дитсадку нема? Мабуть, бабуся прогавила вихідний день від календаря відірвати... — А павіщо він тоді? — Бо нас двоє завжди карали, а тепер — тільки одного мене будуть...

Антоніна КОРИНЬ.
м. Кіровоград.

БАЄЧКИ-НАГАЄЧКИ

НОВИНА

— Ти чув, Укаче, новину? Коза із Вепра здерла шкуру. — Та ну? — Ти що, Сороко, мелеш здуру?

— Не вірши? Це вже точні дані. Повсюди поголос пішов: Коза працює в ресторані, А Вепр Вечеряти зайшов.

В ГАЮ

В гаю, в начальнича Ося Погано стали йти діла. Уже четвертий рік підрад його не хоче слухати штат. І що він тільки не робив! Вже тричі штат в гаю змінив. А справа там, де і була... Зайшов, напевно, слід Ося.

Борис ЧАМЛАЙ.
м. Кіровоград.

РЕШЕТО

«ДОТРИМАВ СЛОВА»

Іван сказав: «Горілиці годі! У рот не візьму. Ані-лі!»... Дотримав слова. І відтоді сидить він тільки на вині.

Віктор ЧОРНОГОР.
с. Нова Прага,
Олександрійський район.

7 КВІТНЯ
ВСЕСВІТНІЙ
ДЕНЬ ЗДОРОВ'Я

СТАНЬМО ПРИКЛАДОМ ДЛЯ ІНШИХ

Всесвітній день здоров'я в нинішньому році проходить під девізом: «Здоров'я молоді — наша нагода зміни».

Виховання всебічно розвинутого, психічно і фізично здорового молодого покоління — завдання важливе і складне.

Загалом фізичний розвиток дітей на Кіровоградщині неухильно поліпшується; вони менше хворіють на інфекційні захворювання. А такі хвороби, як туберкульоз, малярія, поліомієліт, дифтерія, туляремія, натуральна віспа практично переможені. Різко зменшилась кількість захворювань на конюш та кір.

Правильна постановка фізичного виховання в школі, середніх спеціальних закладах, вузах — не тільки необхідна умова всебічного розвитку молодого організму, а й умова підвищення його розумової працездатності. Серед країн світу, де цьому приділяється належна увага, можна назвати Кіровоградську СШ № 4, 16, 11, 34 та інші. Широкий розмах у школах, спортивних клубках, ЖЕКах набула організація груп ритмічної гимнастики. Непогано працюють такі групи на базі спортивної секції Кіровоградської СШ № 4, клубу «Кіровоград», спортивного клубу «Зірка» при Кіровоградському педінституті. Там проводяться і «Дні фізкультурника», «Дні бігуна», «Дні плавця» та ін.

31 по 7 квітня в обласному центрі на базі машинобудівного технікуму та професійно-технічного училища № 4 проводиться «Тижень допризовника», в якому беруть участь усіх технікумів та ПТУ міста. Найактивніші — СПТУ № 9 (496 учасників), СПТУ № 14 (380), клуб любителів бігу педінституту, спортивний клуб «Зірка». 7 квітня відбудеться фізкультурний парад переможців.

Головне завдання медичних працівників — формування у молоді свідомого ставлення до свого здоров'я. Недарма на черговому (1983 р.) пленумі ЦК КПРС підкреслювалось: «треба, щоб людина змоду знала свій організм і вмела підтримувати його в порядку». Побутує думка, що за здоров'я повинні піклуватися лише лікарі. Цю помилку помилю ми, медичні працівники, прагнемо спростувати на лекціях, бесідах, у радіопередачах. В області діє 28 університетів та 33 факультети здоров'я, які охоплюють понад 6 тисяч юнаків і дівчат. Їх вчать комплексно знати про режим праці та відпочинку, заняття фізкультурою і спортом, збалансоване раціональне харчування, особисту гігієну, поведінку в побуті та в виробничстві, підготовку до сімейного життя, проблеми статевих виховання, етики сімейних відносин, основи генетики.

Мова, зокрема, іде про виховання моральних якостей, при яких повністю виключається вживання алкоголю. Але заклик до тверезості повинен звучати не тільки в устах медиків. Учителі, юристи, культурні працівники, відомі спортсмени, повинні стати активними союзниками медичних працівників. Говорячи про здоров'я молоді, не можна обминути й куріння. Не секрет — відмовитися від першої запропонованої сигарети, сказати «ні» раз і назавжди — для цього потрібна мужність, сила волі, почуття власної гідності. Дуже важливо, щоб педагоги, вихователі, самі батьки стали тут найпереконливішими противниками цих шкідливих звичок і були красномовним прикладом для інших.

Т. ФЕДОРОВА,
головний лікар обласного Будинку санітарної освіти.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обласного Комітету України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.